

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *The Devilish Lord Will*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2019 by Jennifer Ashley

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2019

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Aurora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-31

ASHLEY, Jennifer

Vražji lord Will / Jennifer Ashley ; prevod Anja Bakan. - 1. izd. -

Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2019

Prevod dela: The devilish Lord Will

ISBN 978-961-7076-01-1 (trda vezava)

ISBN 978-961-7076-02-8 (broš.)

COBISS.SI-ID 96952577

Jennifer Ashley

Vražji lord Will

Zgodbe Škotskega višavja: 10. knjiga

Prevod:
Anja Bakan

1. POGLAVJE

Junij 1747

»Škot.« Hladni glas Angleža je zarezal skozi temno sobo kot leden veter, ki skvari krasno poletno jutro. »Govori, pa bom poskrbel, da ne boš umrl v prehudih mukah.«

Lord Will Mackenzie je odprl oči.

Nič ni bilo drugače. Še vedno je sedel na stolu v kaverni stare kuhinje, še vedno je imel roke zvezane na hrbtu, vrv zategnjeno tudi okrog gležnjev. V kaminu te ledeno mrzle sobe ni prasketalo in svetloba je prihajala samo od oken visoko pod stropom.

Ta svetloba je padala na majorja britanske vojske, ki je s prekrizanimi nogami sedel na trdem stolu. Oblečen je bil v elegantno temno rdečo, srebrno izvezeno uniformo poveljnika

pehote. Lase je imel gladko počesane in spete na zatilju, na zloščenih škornjih pa niti sledu o blatu, ki je na debelo obdajalo začasni vojaški tabor.

Major Haworth, ki je bil iz plemiške družine, si nikdar ni dovolil odstopanja od lastnih meril, niti med zasliševanjem trmastega Škota nekje bogu za hrbtom.

Stotnik, ki je bil poleg, je bil druga pesem. To je bil vročeglav moški, ki se je prigrabel do svojega položaja in ki je nemudoma preziral vsakogar, ki so ga njegovi nadrejeni označili za sovražnika. Rdečeličen in srborit se je v razpetem suknjiču naslanjal na kamnito steno. Svetlo rjavi lasje so mu zmršeni silili iz čopa.

Will se je majorju Haworthu zazrl naravnost v modre oči in v škotski gelščini rekel: *Če misliš, da sploh kaj vem in da ti bi to povedal, si navaden usran kreten.*

Major in stotnik nista razumela niti besede. Haworth je znal grško in latinsko in tekoče je govoril francosko, toda gelščina je bila po njegovem mnenju barbarski jezik, ki ga je treba zatreti. Med zaslišanjem je večkrat izrazil to mnenje.

Stotnik je zaripnil. »Uporablaj spodoben jezik, prekleti prasec.«

Dvignil je pest, da bo udaril Willa, vendar ga je ustavil Haworthov hladnokrvni glas.

»Na mestu voljno, stotnik.«

Stotnik se je zasrepel v majorja, je pa povetil roko in se sesedel na lesen stol.

Willu se je zdelo zelo zanimivo, da si stotnik daje duška z nasiljem – kar so dokazovale številne modrice na Willovem obrazu in vratu – da pa je najnevarnejši v tem prostoru vseeno umirjeni major. Razen seveda Willa samega.

Major Haworth je z dolgimi prsti poprijel za srebrni zvonček na rustikalni kuhinjski mizi. »Predlagam, da kaj malega prigriznemo.«

Pohištvo v prostoru, predvsem preprosti stoli in pručke, se je ujemalo z mizo. Zvonček je izstopal, bil je delo kovaškega mojstra, in ob strani je imel vgraviran grb. Ročaj je bil v obliki prepletenih srebrnih kač. Major je zvonec prinesel s seboj.

Zdaj je pozvonil in zvok bi se prej podal v elegantno sprejemnico kot pa v zapuščeno bajtarjevo domovanje.

»Žensčel!« je zatulil stotnik. »Prinesi nam pivo, pa hitro!«

Zaslišali so se koraki in lesena vrata so se s sunkom odprla. Služkinja na pragu je nosila pladenj s krhko porcelanasto skodelico in krožničkom ter srebrnim čajnikom – tudi vse to je bilo majorjevo – zraven pa je bil še udrt vrček, ki je bil menda že pri hiši.

Ženska je s čistokrvnim londonskim naglasom rekla: »Sem mislila, da ste mogoče žejni, gospod. S temi Škoti je križ, a ne?«

Temne oči so ošinile Willa Mackenzieja in moral je napeti vse sile, da ni reagiral.

Oblečena je bila kmečko, v preprosto spodnjo srajco, čeznjo pa grobo tkano obleko. Will jo je že videval v podobnih

oblačilih, videl pa jo je tudi v razkošni damski svili, z mehko nakodranimi lasmi in polnim dekoltejem nakita.

Pod brezobličnimi dnevnimi oblačili je bilo oblinasto telo, ki ga je prvič videl v bratovem ateljeju, ko je Alec Mackenzie stopical okrog slikarskega platna in svojemu najnovejšemu modelu naročal, naj se ne premika.

Will je takrat okamnel ob pogledu na lepoto, ki je ležala pred njegovimi očmi, zastrta zgolj s prosojno škrlatno tančico.

S poltenim glasom in francoskim naglasom, ob katerem je Willa oblila vročica, je Alecu zabrusila: »Pa se *vi* z zadnjo platjo eno uro tiščite ob hladni marmor, milord, pa boste videli, koliko se boste *vi* zvirali.«

Morala bi biti v Londonu. Morala bi biti na varnem v penzionu, kjer jo je Will pustil, in skrbeti bi morala za hčer. Alec in Celia sta mu rekla, da je v Londonu.

Kaj za vraga torej Josette Oswald zdaj počne sredi Škotske v vojaškem taboru, polnem krvi željnih britanskih vojakov?

Major jo je sumničavo premeril s pogledom – očitno ni pričakoval nje. »Kdo pa ste, gospa?«

Josette je temno tekočino, ki je dišala po vroči čokoladi, nalila v porcelanasto skodelico. Dala jo je majorju, vrček pa postavila na kuhinjsko mizo pred stotnika.

»Gospa Smith,« se je zlagala, ne da bi trenila z očesom. »Moj stari ima krčmo v vasi tamle čez. Najboljše pivo je poslal za vaše fante, bog jim požegnaj. Tule bogu za hrbtom je fino videti Angleže.«

Stotnik je zgrabil vrček, hlastno odpil in pljunil. »Temule praviš *najboljše* pivo? Navadna konjska scalina je, pa nič drugega.«

»Prepričan sem, da je to najboljše, kar imajo,« je tiho dejal major Haworth. Stotnik se je umiril in naredil nov požirek, ki ga je pogoltnil. In še enega. Will je videl, da se je možakar očitno odločil, da pivo le ne bo šlo v nič.

»Hvala vam, gospa,« je dejal major. »In zahvalite se možu.«

Joseette je prikleknila, a namesto da bi se pobrala, se je zamišljeno zastrmela v Willa. Lica je imela še vedno prav tako okrogla in rožnata kot pred skoraj dvanajstimi leti, ko je pozirala kot Helena Trojanska, ki vstaja iz postelje jutro po pobegu s Parisom. Alec je bil v tistih časih poln velikopoteznih slikarskih zamisli.

»Ni videti bogve kaj,« je kritično precenila. »Ste prepričani, da vam je tale pri Cullodnu delal take težave?«

»Videz vara, gospa,« je rekel major Haworth. »Zdajle je krotek, vendar verjemite, da so tile Višavci pravi vragi. Prej ko bodo vsi viseli, bolje bo.« Odpil je požirek čokolade. »Ah, izvrstno pripravljeno. Hvala. Če bi si prinesli svoje zaloge, stotnik, se vam ne bi bilo treba zanašati na vaške dobrote.«

Stotnik je prhnil, vendar je pil naprej. Medtem ko je major srkal vročo čokolado, se je motovilila sem ter tja, kot da čaka, da bo skodelica prazna in jo lahko odnese.

»Takole, gospod,« je major Haworth rekel Willu in skodelico odložil na krožniček. »Pa začniva znova. Zmanjkuje mi

potrpljenja, in če ne boste spregovorili, vas bom izročil svojim možem. Povejte mi vse, kar veste. Sicer boste razčetrjeni – pri živem telesu – zaradi vs... vstaje ... vstaje proti ... proti kralju.«

Jezik se mu je začel fecljati, zato je stresel z glavo, kot da si hoče zbistriti misli. Josette je za njegovim hrbtom tiho zaprla vrata in čeznje namestila zapah.

Stotnik je znova pošteno odpil iz vrčka, a se mu je požirek zataknil v grlu. Major se je obrnil k njemu, vendar so bili njegovi gibi prepočasni. Stotnik je s stola padel na kolena in potem na tla, z obrazom navzdol.

Major je mukoma vstal in izza pasu izvlekel nož. Opotekaje se je pognal proti Josette in porcelanasta skodelica je v črepinjah končala na tleh.

»Prekleta bodi,« je zabolščal v žensko pred seboj. »Tole mi je podarila mama.«

Major je bil resda ves polikan, toda Will je videl, da se zna boriti kot lev. Ko je zamahnil z nožem, je Josette naglo stopila vstran, toda to ne bi bilo dovolj hitro.

Will je, še vedno zvezan, skočil s stola in se s celim telesom zagnal v majorja. Major je zamahnil proti njemu, toda rezilo se je zapletlo v Willovo ohlapno srajco, takrat pa je napoj, ki ga je Josette podtaknila v čokolado, dokončno prevladal.

Nož je omahnil in ogromni, skoraj dva metra visoki major je razkrečen obležal na tleh.

Josette mu je nož vzela iz roke in Willove sponse so bile v hipu prerezane.

VRAŽJI LORD WILL

»Bog te nima rad, ženska.« Šepetal je, toda po glasu je bilo jasno, da je besen. »Kaj hudiča pa ...«

»Pozneje me boš nadrl,« je tiho, a odrezavo rekla Josette. Londonskega naglasa ni bilo več. »Zdaj pa za mano.«

Ko ga je zgrabila za otrplo roko, je zagodrnjal, nato pa ga je zvelkla v zadnji del kuhinje in se namenila proti alkovi blizu kamina, ki jo je tudi sam že opazil kot morebitno pot na prostost.

Še preden se je Josette sklonila in vstopila, jo je Will prijel okrog pasu, jo potegnil k sebi in jo strastno poljubil na usta.

Josette se je zdrznila, nato pa razprla ustnice, roke položila na njegov prsni koš in mu vrnila poljub. Njeno telo ga je ogrelo in pognalo kri, ki je dotlej zastajala zaradi tesno zavezanih vrvi. Willovi udi so se vneli, kajti po njih je stekel njen ogenj.

Poljub je postajal vse bolj strasten in z njim vštric so pridrli spomini: Josette, ki se kot Helena Trojanska v Alecovem ateljeju plaho nasmiha Willu; Will, ki ji je pomežiknil in poskušal prikriti svojo nenadno in nezadržno slo.

Pa nekaj tednov zatem, ko sta se praznje oblečena srečala na salonu, ki ga je Alecu na čast priredil neki kardinal, ki je pri njem naročil sliko. Josette, ki je bila takoj pripravljena pomagati Willu, da izbeza kardinalove skrivnosti – za plačilo, seveda. Josette je sama vzgajala hčerko in vedno je potrebovala denar.

Leta pozneje v Salisburyju, ko sta se z Willom izdajala za moža in ženo, da sta razkrinkala načrte nekega angleškega lorda na visokem položaju, ki bi lahko izdal Višavce. Josette je bila

izvrstna igralka in pretvarjala se je, da je nekoliko puhloglava, a vdana žena svojemu možu.

Njune skupne noči, ko sta odmisliła igranje in vohunjenje in preprosto uživala drug v drugem, ker sta vedela, da se njuni skupni trenutki iztekajo.

Podvig v Salisburyju je bil njun zadnji in končal se je burno. Penzion v Londonu je bilo Willovo darilo njej, varen pristan, kjer si bo služila kruh in vzgajala neukročeno Glenno.

V tej prepišni bajtarjevi kuhinji je zdaj okušal njeno vročino, medtem ko sta njegova ječarja nezavestna ležala na drugem koncu sobe. To je storila – zanj.

Zakaj?

Nenadoma je prekinil poljub. Josette se je zazrla gor in stisnila pesti na njegovih prsih. Bila je dvanajst let starejša kot ob njunem prvem srečanju, toda čas jo je iz obupane mladenke spremenil v prelepo in sposobno žensko. Njen obraz je bil še vedno nežen, temne oči enako sijoče kot nekdanj, lasje gladki, ustnice polne.

Poljub je trajal le nekaj sekund in prav toliko časa sta si tudi zrla v oči, čeprav se je zdelo, da gre vse počasneje, da čas komaj še mineva.

A morala sta proč, preden se major in stotnik zbudita. Will jo je prijel za roko in jo skozi ozka vrata ob kaminu popeljal v predor.

Josette se je otresla njegovega primeža in smuknila mimo njega, ker ga je hotela suvereno voditi skozi temo. Zaradi vrvi

VRAŽJI LORD WILL

okrog gležnjev je bil dotok krvi otežen, toda stotnik mu vsaj ni vzel starih ponošenih čevljev, s katerimi je Will dopolnil svojo preobleko revnega kmeta.

Josette ga je opozorila na par stopnic, po kateri se je prišlo v rov, da ne bi padel. To je moral biti skrivni rov, narejen zato, da je kmet po njem tihotapil viski, brendi, celo ljudi – vse, kar so vaščani želeli skriti pred vojaki in cariniki.

Josette je rov očitno že raziskala, saj je Willa brez omahovanja vodila okrog vogalov in ovinkov, po še enih stopnicah, nato po drugih spet gor.

Ko je končno odsunila vrata – s podmazanimi tečaji in zato neslišna – ter hotela stopiti v hladni škotski večer, jo je Will ustavil.

»Ko bodo ugotovili, da me ni, bodo prečesali vse te hribe. Bolje bo, da se za nekaj časa skrijeva.«

»Uredila sem nama prevoz,« je šepnila. Njena sapa mu je ogrela lice. »Odpeljal naju bo na varno.«

V temi ji je stisnil dlan. Poznovečerni zrak je bil nebeški, vendar se ni niti slučajno nameraval pognati na plan, kjer bodo njegovi rdeči lasje kot svetilnik za vse, ki iščejo nevarne Višavce.

»Počakala bova, da se stemni,« je rekel. »Vem, kam lahko greva, medtem ko iščejo. Čez čas bodo odnehali. Major ni za naporno življenje.«

Ko bosta v skrivališču, jo bo lahko zaslišal, kaj počne tu, kje je pustila hčer in zakaj ga je prišla reševati. Zaslišanje bo temeljito

in naporno in mogoče bo vključevalo skupno preživljanje noči, ko bosta tesno zavita v odejo.

»Takoј greva,« je vztrajala Josette. »Moj prevoz ne bo čakal večno.«

»Pa naj gre. Pozneje mu bova povrnila stroške, če bo treba.«

»Ne, Will.« Njen glas je dobil oster prizvok. »Z mano moraš. *Takoј.*«

Will je zmedeno zamežikal. V poltemi je bil njen obraz napet, oči odločne.

»Josette?«

»Oprosti, Willie.«

Vedel je, da je nekdo za njim, da je nekdo stopil iz sence, preden je zaznal nevarnost. Začutil je mrzlično gibanje in se osupel obrnil, v tistem pa ga je en sam, sila močan udarec pahnil v nezavest.

2. POGLAVJE

»Ne bi ti ga bilo treba tako treščiti, Lillias.«

Will je ležal pod grajsko streho in Josette mu je na blede obraz polagala hladno krpo. Že med zasliševanjem je bil deležen številnih udarcev, kar mu je pobralo moči, in ko jih je s širokim delom lopate dobil še po glavi, je bilo samo še slabše. Josette je vedela, da se je onesvestil samo zato, ker od take drobne mladenke ni pričakoval tako močnega udarca.

»Mackenziejem človek ne more zaupati,« je mulasto izjavila Lillias McIver. »Samo z nežnim prigovarjanjem ga gotovo ne bi prepričali, gospa Oswald.«

»Lahko bi mi dala še par minut, da ga poskušam omehčati.« Josette je nežno obrisala zašito rano na Willovem sencu, globoko zakopano med rdeče lase. »Če bi ga z lopato ubila, nam ne bi bil prav nič v pomoč, mar ne?«

Josette je govorila z lahkotnim glasom, toda srce ji je razbijalo kot noro. Če bi Will umrl ...

To se ne sme zgoditi. Josette bi bila užaloščena in vedela je, da bi bilo gorje neznosno.

Ko se ga je znova dotaknila, je zastokal. Zaskrbljeno je odmaknila krpo.

Willove oči pod vekami so se premaknile, ni pa jih odprl. Še enkrat je tiho zajčal in zaspal. Josette je olajšano ugotovila, da trdno spi.

Bil je velik moški in zaradi svoje višine se je zdel dolginast, toda njegovo telo je bilo mišičasto in krepko. Josette mu je razrezala in slekla razcapano srajco, in kljub hladu v gradu je bila njegova koža topla, trup pod njenimi prsti čvrst.

Will Mackenzie je bil od nekdanj razred zase, kajti kamor koli je prišel, je vse zasenčil. Gibal se je z lahkoto in po zaslugi prav te gibljivosti se je lahko pojavljal in spet izginjal, še preden ga je človek zares opazil. *Nedostopen*, si je tiho rekla Josette. Vsakokrat, ko je že mislila, da ga bo zadržala ob sebi, se je izmuznil in izginil, njej pa pustil grenak priokus.

Vedela je, da je kriva sama. Že ob njenem prvem snidenju je dojela, da je Will eden tistih, ki se nikoli ne nehajo gibati. Ženski se lahko ob njem stre srce – lahko se raztrešči na prafaktorje, če ni previdna.

Toda Josette, polna mladostniške samozavesti, je bila prepričana, da ga lahko ukroti. Motila se je.

»Morala bi se spočiti, mami,« je rekla šestnajstletna Glenna,

ki je medtem stopila v izbo. Glenna je bila sicer rojena v Franciji, toda londonski naglas je prevzela in ga docela osvojila. »Če želiš, bom jaz bedela ob njem.«

Lillias je široko razprla lešnikovo rjave oči. »*Opa*, jaz svoji hčerki ne bi pustila blizu Mackenzieju. Vse nas bo zaklal.«

»Ne, pa nas ne bo,« je odvrnila Josette, ki ji je ob Lillias počasi zmanjkovalo potrpljenja. »Ni hudoben. Ko je bila Glenna dojenček, je skrbel zanjo.«

»No, zdaj ni več dojenček,« je odbrusila Lillias, ki tudi sama ni štela dosti več kot dvajset let. »Nekaj časa je bil v ujetništvu in bogve, kakšne vse skomine si bo poskusil potešiti! Vsaj zvezati bi ga morale.«

»Ne pride v poštev.« Josette je vstala. »Potrebujemo ga, Lillias. Kot zaveznika, ne sovražnika.«

Lillias, ki je bila sicer čednega obraza, se je kislo nakremžila. »Ha. Mackenzieji delajo, kar hočejo, kadar hočejo. Poslušal bo, kaj imate povedati, potem pa vas bo zapustil in odnesel vse, kar imate. Takim, kot so Mackenzieji, ne moreš zaupati – vsaj ne takšnim, kot so *tile* Mackenzieji.«

Josette je s težavo krotila jezo. »Pustile ga bomo spati. Tega je najbolj potreben, in to brez našega kokodakanja. Lillias, ti pridi z mano. Utrujena si prav toliko kot jaz in zato si vsa nataknjena. Glenna, ti tudi. Spodaj potrebujem tvojo pomoč.« Obrnila se je k hčerki, katere lepota jo je kot vsakič na novo očarala. »Prav?«

»Seveda,« je po francosko odvrnila Glenna, kar ji je šlo gladko z jezika. »Samo da mi ne bo treba ubogati te coprnice.«

Lillias ni znala francosko, vendar je pravilno domnevala, da jo je Glenna užalila. Josette je grajajoče pogledala hčer in odpeljala neodločno Lillias.

Josette ni niti sama pri sebi hotela pomisliti, da ima Lillias morda prav. Will bi lahko pobral, kar potrebuje, in odšel, tako kot je vedno. Toda spleča se tvegati, se je opomnila in znova ošinila Glenno. Vsekakor se spleča.

***

Will se je nemirno premetaval, napol buden, napol v snu. Poskusil se je dvigniti, pa je le zastokal in omahnil nazaj na slamnjačo. Bolečina v njegovi glavi je eksplodirala. Pod njim je škrtala suha slama in vonj po šotnem dimu mu je predramil čute.

Zaradi šote ga je prešinilo, da je na Škotskem, ne v peklu.

Prizadeval si je biti buden vsaj toliko, da oceni, kje je in kako hudo je poškodovan. Dihal je brez težav – nobenega piskanja ali klokotanja v pljučih. Srce mu je bilo razmeroma enakomerno. Bil je vroč, vročičen.

Bolečina, ki mu je prežemala telo, je izvirala s senca. Ga je stotnik še enkrat udaril?

Ne – v preblisku se mu je pred očmi prikazal rov, kamor je vstopil po strastnem, zadovoljujočem poljubu. Zatem se je spomnil lopate, ki je zamahnila proti njegovi glavi, vihtela pa jo je majhna, a srborita ženska s kot ogenj rdečimi lasmi.

Bežno je dojel, da ga je Josette zvalila v past. Pojma ni imel, zakaj.

Nazadnje sta se težko ločila. Krivdo je prevzel Will, čeprav je znala biti Josette trmasta kot bik. Upal je, da je v minulih letih pozabila, kakšen prasec je bil.

En pogled v njene čarobne oči mu je povedal, da ni pozabila.

Kljub temu da je omamila stotnika in majorja ter Willu pomagala pobegniti, nikakor ni mogel vedeti, ali se je znašel v rokah zaveznikov ali sovražnikov. Josette je znala z lahkoto zamenjati strani. Preživetje, bi rekla, in imela bi prav.

Hotel je skočiti pokonci, jo poiskati, zaslišati, toda njegovo ranjeno telo se je uprl in znova je utonil v sen.

Ko se je končno spet počasi prebudil, je vročina ponehala in Will je čuječen in pozoren odprl oči.

Preučeval je tramove in kamne, vdelane v strop nad njim. V gradu sem, je sklenil, v enem od številnih dvorcev, ki so bili kot stari duhovi raztreseni po škotskih hribih.

Upal je, da bo končal v udobni postelji v topli graščini, kakršno je imel v Parizu v najemu njegov oče, vendar bi si lahko mislil, da ne bo imel take sreče.

Sedel je pokonci, potlačil stok in se dotaknil povoja na glavi. Mala in Aleca bi pobralo od smeha, če bi vedela, da ga je potolkla pritlikava Škotinja z vrtno lopato. O tem, da je Škotinja, ni niti za trenutek podvomil. Tisto lopato je vihtela krvoločno kot pripadnica klana, ki brani svoj zarod.

Skobacal se je iz postelje, se oprl ob hladno kamnito steno in se zbral. Bil je brez srajce, oblečene je imel le spodnjice iz nekakšne raševine. Ležal je bil na svojem karirastem volnenem ogrinjalu in zdaj ga je vzel ter se ovil vanj kot v kilt.

V sobi ni bilo pravih vrat, le odeja, ki je zastirala vhod. Will jo je odgrnil in se znašel v kamnitem hodniku.

Ta del gradu je bil videti v precej dobrem stanju – nedotaknjen strop, bolj ali manj ravna lesena tla, ki niso bila nagnita, kolikor je lahko videl. Ta soba je bila edina v kratkem hodniku, ki se je končal pri polžasto zavitih kamnitih stopnicah.

V nasprotju z bratom Malom, ki je znal poimenovati sleherno sobo, hodnik in kotichek gradu ali utrdbe, se je Willu samo približno svitalo, kje v stavbi je trenutno.

Gradovi so bili zgrajeni kot skrivališča, zatočišča pred neusmiljeno pokrajino in nasilnimi sosedi. Zdelo se je, da je ta grad brez oken. Will se je spustil po stopnicah in se z eno roko opiral na steno, da se mu ne bi preveč zvrtele.

Na dnu ga je poblisk svetlobe odpeljal do prostorne sobe s krožnimi stenami. Ogromni kamin, ki je osvetljeval prostor, je bil videti iz poznejšega časa, dodan naknadno – kamni so bili drugačni – in ni se povsem prilegal ukrivljeni steni. Grad Kilmorgan, dom Willove družine, je vsaka generacija obnovila in kaj dodala, toda ta utrdba je očitno obtičala v preteklosti.

Kilmorgana ni več, se je spričo navala bolečine opomnil Will. Po zaslugi britanskih vojakov je od njega ostal le kup zažgane navlake. To je bil obenem glavni razlog za Willovo vrnitev na